

[Arentoft]

rejsende kommentator for New York Times, og hun var blevet interviewet under et ophold her i København. Hun nævner bl.a., at Danmark jo aldrig er blevet bedt om at modtage NATO-raketterne. Danmark godkendte dobbeltbeslutningen i december 1979 under en socialdemokratisk regering.

Flora Lewis stiller et godt spørgsmål, som jeg her vil lade gå videre til forespørgerne. Hun spørger: »Har Danmark et bedre forslag til, hvordan de europæiske lande skal forsvares?« Det var et spørgsmål til ordføreren for forespørgerne, hr. Lasse Budtz. Jeg vil meget gerne have et svar af hr. Lasse Budtz på det spørgsmål.

Den socialdemokratiske holdningsændring på hele forsvarsområdet er for mig at se den almindelige surhed over at være kommet i opposition, men det synes, som om det lige så meget bunder i en form for afsky, eller hvad man nu kan kalde det, hos ledende socialdemokrater for præsident Reagan. Alt ondt kommer fra ham og dermed også fra USA. Men man glemmer, at det var først den 1. januar 1981, Ronald Reagan blev præsident, længe efter at Sovjet var begyndt opstillingen af de første 150 SS-20ere og længe efter invasionen i Afghanistan.

Jeg vil yderligere citere fra udenrigsministerens besvarelse. Han citerer generalsekretær Tjernenko, der siger, at man ikke vil genoptage forhandlingerne, medmindre – som både Andropov og Tjernenko har sagt det – USA og de andre NATO-lande, der optræder på linje med USA, tager skridt til at genoprette den situation, der eksisterede før den påbegyndte stationering af nye amerikanske raketter i Vesteuropa, altså situationen i efteråret 1983, da man allerede havde opstillet næsten 400 SS-20ere.

Som dansker er jeg faktisk flov over, at socialdemokratiet og dets leder roses i høje toner i Pravda. Det er, som om hr. Anker Jørgensen hælder mere og mere til den kommunistiske blok, og det må være for at understrege denne forbindelse, forstår jeg, at hr. Anker Jørgensen i morgen rejser til Nordkorea i 10 dage. Det vil altså oven i købet betyde, at hr. Anker Jørgensen end ikke er hjemme den 10. maj 1984, når vi skal have en debat om Danmarks resterende bidrag til infrastrukturprogrammet omkring raketterne. Det vil selvfølgelig blive forklaret sådan, at hr. Anker Jørgensen rejser derover for at

komme bedre ind i forholdene, men jeg er sikker på, at det vil blive udnyttet i den kommunistiske propaganda.

I den føromtalte artikel udtaler Flora Lewis også, at hun stillede spørgsmål til danske politiske NATO-kritikere, og f.eks. citeres hr. Svend Auken for at have sagt, da han bliver spurgt om raketterne:

»Du bidrager til det nye våbenkapløb med Pershingraketterne og cruissmissilerne og legitimerer derved yderligere sovjetiske opstillinger (i Østtyskland og Tjecoslovakiet). Nu kan sovjetiske missiler nå Danmark i løbet af to et halvt minut.«

Dette kommenterede Flora Lewis med følgende:

»Det var mærkeligt at erfare, at fem minutter gjorde sådan en forskel for Danmarks følelse af sikkerhed, men argumentet afslørede viden om, at sovjetiske missiler er rettet mod Danmark, hvad enten Danmark accepterer atomvåben på dets grund eller ej.«

Har vi virkelig lullet os sådan i søvn, at vi simpelt hen accepterer, at snart 400 SS-20 raketter med hver tre sprænghoveder peger mod mål i Europa og mod mål i Danmark? Kan vi uden videre lade det være upåagtet? Der har NATO en mission, hvis der er sammenhold og dermed en modvægt. Men med den politik, som et flertal i dette ting pålægger regeringen at føre, svækkes NATO og dermed Danmarks sikkerhed. Det er den splittelse i NATO, der er Sovjets allerallerstørste ønske, og den er nogle i dette ting med til at støtte.

Skulle jeg komme med et konstruktivt forslag, så skal opstillingen af Pershing- og cruissmissiler i Europa fortsætte. Vi skal ikke lade os diktere til at demontere dem, medmindre Sovjetunionen demonterer sine SS-20ere for at få forhandlingerne i gang. Men vi kunne overveje at lade cruissmissilerne og Pershingmissilerne være armeret med konventionelle ladninger og så have atomladningerne i beredskab. Vi kunne også basere dem på u-både, så er det ikke mellemdistanceraketter, der er placeret i Europa. Det kan man overveje.

Men kan man få forhandlinger i gang på en eller anden måde, vil det selvfølgelig være en god idé.

Med hensyn til Norden som atomvåbenfri zone kan jeg erklære mig enig i det, udenrigsministeren sagde. Alene forskellighederne